

บทนำ

บรรยากาตงานเลี้ยงสโมสรของสื่อสิ่งพิมพ์หลายสำนัก คึกคักอยู่ในสุนทรสถานอันโอ่อ่าตระการตา ผู้เป็นเจ้าของโรงฐานคือเจ้าภาพประจำปี ซึ่งแต่ละปีผู้ประกอบการจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาทำหน้าที่นี้อย่างเท่าเทียมกัน เรากำลังอยู่ในยุคที่สื่อสิ่งพิมพ์แพร่หลาย กอบโกยรายได้จากเม็ดเงินประชากร โดยเฉพาะความบันเทิงซึ่งยังคงเฟื่องฟูและรุดหน้าไปเรื่อยๆ

ท่ามกลางเสียงหัวเราะอื้ออึง อันเกิดจากความยินดีของสมาชิกผู้ได้พบปะซึ่งกันและกัน รอยยิ้มที่เห็นนั้นเกิดจากความจริงใจหรือเสแสร้งก็ไม่อาจรู้ได้ เคล้ากันไปทั่วทั้งงานรื่นเริง ราวทุ่งดอกไม้หลากสีซึ่งมองแล้วชวนเบิกบาน

ที่ผิดแผกไปจากคนอื่นก็คงจะมีเพียงสตรีวัยสี่สิบกว่าตัวนี้

“ถ้าอี๊ดอึดก็กลับเถอะค่ะ คุณพิสมัย”

ผู้ติดตามหญิงวัยไล่เลี่ยกันแนะนำเป็นเสียงกระซิบแก่ผู้เป็นเจ้านาย และเจ้านายของเธอก็เป็นถึงเจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์อย่าง

พิสมัยบันเทิง

คุณพิสมัยพยายามหลีกเลี่ยงที่จะประคองสีหน้าให้ยิ้มแย้มอยู่ไม่สร้างแต่ผู้ติดตามอย่างทิพย์เหมือนจะรู้ทัน

“ฉันไม่ใช่ไรหรือทิพย์” คุณพิสมัยอ้าง “ก็แค่มาทบทวนคนอื่นพูดถึงลูกสาวตัวเองเสียๆ หายๆ ที่ฉันควรจะชินได้แล้ว”

“แต่คุณก็ยังไม่ชินนี่คะ” ทิพย์แย้ง “เรื่องแบบนี้จะไปชินได้อย่างไร” มือของคุณพิสมัยที่ประคองแก้วไวน์นั้นสั่น ใบหน้ากลมสมกับเป็นสตรีผู้มีความคิดหลักแหลม เวลานี้บัวจันทราความสุนทรีย์แทบไม่เจอ

“คุณอย่าใส่ใจนักเลยคะ เรื่องจริงเรื่องเท็จก็ไม่รู้”

คุณพิสมัยหัวเราะในคอ เป็นเสียงที่เกิดจากความสมเพชมากกว่าจะขบขัน

“ทิพย์... ใ้ว่าฉันจะหุนหวากตาบอดเสียเมื่อไหร่ คราวก่อนที่นั่นเครื่องไปอังกฤษ ฉันก็พอได้เห็นวีรกรรมของยายสวยชัดเจนชนิดที่ไม่ต้องสืบต่อ”

“แต่คนพวกนี้...”

ทิพย์ยังพูดไม่จบคำ คุณพิสมัยจู้ปากให้ระมัดระวังเสียง ทิพย์จึงได้พูดอีกครั้งด้วยเสียงที่แผ่วลง

“แต่คนพวกนี้ก็นิยมเอาเรื่องจริงเรื่องเท็จผสมกันจนเป็นเรื่อง พวกทำสื่อบันเทิงนี้ตัวแสบทีเดียวคะ”

“หมายถึงฉันด้วยนั่นสิ”

ทิพย์จุ่น “เอาแค่เรื่องนี้สิคะ”

คุณพิสมัยจิบไวน์ช้าๆ แม้ไม่รู้สึกอยาก แต่ก็หวังเล็กน้อยให้ความร้อนรุ่มในอกถูกลบล้างด้วยเครื่องดื่มเย็นเฉียบ ทว่าเครื่องดื่มในมือกลับเป็นแอลกอฮอล์ที่ให้ผลตรงข้าม

คุณพิสมัยได้แต่ถามตัวเองในใจว่านี่เป็นเวรเป็นกรรมอะไรของเธอ นักหนา ลูกสาวคนเดียวที่มีอยู่ไม่เคยสร้างคุณงามความดีให้ชื่นใจบ้างเลย

อุตสาห์ส่งไปศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยถึงเมืองนอก โฉนอุปนิสัย ‘อย่างพ่อ’ ที่ลูกสาวพกติดตัวไปด้วยกลับไม่มีวีแววจะจางหายสักนิด

หลังจากเลิกกรากับสามีตั้งแต่ลูกสาวยังเล็ก คุณพิสมัยใช้ความเพียรอย่างมากเพื่อเลี้ยงดูบุตรสาวให้โตมา ‘สมตั้งใจ’ แต่ความจริงกลับได้ผลตรงข้าม

ล่าสุด ชาวฉวนเหมินโฉเผยผ่านริมฝีปากผู้ร่วมงานคืนนี้ พวกเขาเหล่านั้นต่างก็มีทายาทเป็นลูกสาววัยไล่เลี่ยกันแทบทั้งนั้น และสามีคดปรีดากันเหลือเกินในเรื่องซุบซิบ

‘ลูกสาวคุณพิสมัยไปก่อเรื่องไว้อีกแล้วนะคะนี่ เห็นว่าวิวาทกับนักศึกษาร่วมหอ จนเดี๋ยวนี้ดอร์มิตอรีที่นั่นเซ็ดชยาดกับเธอนัก อายุเธอก็เท่าลูกสาวฉันแหละคะ แต่ลูกสาวฉันเนี่ย มีแววว่าจะได้จบปีนี้ได้แหละ แต่ลูกสาวคุณพิสมัยนี่ลือกันว่าคงอีกนานถึงจะได้เห็นความสำเร็จ’

“ตกลงว่าที่ฉันจะไปสั่งสอนยายสวยถึงอังกฤษคราวนั้นหล่อนไม่สำนึกบ้างเลยสินะ”

ท้ายที่สุดคุณพิสมัยก็ชวนทิพย์กลับบ้าน ไม่อาจทนฟังคำพูดเสียดลิลูกสาวอันจะลามไปถึงบรรพบุรุษตระกูล ‘สวยเสมอ’ ของเธอได้อีกต่อไป

กลับสู่คฤหาสน์สวยเสมอ โดยมีทิพย์เป็นผู้ขับรถมาส่ง ภายหลังจากกล่าวขบใจทิพย์ คุณพิสมัยก้าวตามมะลิแม่บ้านใหญ่ของที่นี่ขึ้นไปพักผ่อน

คุณพิสมัยไม่มีแก็ใจจะเข้างานที่สำนักพิมพ์ จนเวลาผ่านไปสองวัน ขณะเธอนั่งจิบน้ำชาอย่างไร้รสชาติเพียงลำพังในซุ้มชาวกกลางสนาม มะลินำจดหมายทางไกลมาวางไว้ตรงหน้าเธอ

หลังจบเนื้อหาบรรทัดสุดท้ายจากจดหมายในมือ คุณพิสมัยแทบรู้สึกว่อาซาที่ดื่มเข้าไปนั้นกลายเป็นยาพิษ โพรงอรร้อนไหม้จนมีอาจทนนั่งอยู่ได้ในท่าเดิม พลังขยับจดหมายในมืออย่างรุ่มร้อน ก่อนจะลั่นเสียงกัมปนาท

“มะลิ! เก็บกระเป๋าให้ฉันเดี๋ยวนี้ ฉันต้องไปตามนั่งตัวแสบกลับบ้าน
พอกันที ฉันจะไม่ปล่อยให้ยายสวดยู่ที่นั่นเพื่อสร้างเรื่องงามหน้าให้ฉัน
แบบนี้อีกต่อไปแล้ว!”

๑

ในที่สุดหล่อนก็ถูกมารดาพรากอิสรภาพไปจากชีวิต

สายสมร สวยเสมอ กลับคืนสู่ร่างอีกครั้งในรอบหลายปี คราวนี้เห็นที่จะได้กลับมาอยู่ที่ที่ถาวรเสียแล้วกระมัง

แม่บ้าน สาวใช้ คนงาน และคนสวนผู้มาต้อนรับพากันจับตามองคุณหนูเจ้าของเรือนผมสีมะฮอกกานีเพราะถูกข้อม ผมหล่อนยาวสลวยแต่ตัดปลายเป็นช่อแบบสากลนิยม ไล่มองจากรูปหน้าสวยคม ดวงตากลมที่วาดขอบสีดำอันชวนสะกดไม่น้อย จมูกเล็กจิ้มลิ้มยังคงไว้ซึ่งเค้าหน้าแบบเด็กสาวผู้น่ารักอย่างแต่ก่อน ส่วนริมฝีปากนั้นเป็นสีแดงจัดจ้าน เป็นจุดที่เรียกความสนใจอีกแห่งบนหน้า

องค์กายพวยภายใต้ชุดกระโปรงแดงเคลือบเข้ามาสู่กลางโถง สายสมรรู้สึกตัวว่าหล่อนคือเป้าสายตาของทุกคน

“กรีด...!”

จู่ๆ หล่อนก็หวีดเสียงกัมปนาท

“ทำไมถึงร้อนแบบนี้”

ในห้องสี่เหลี่ยมนกอันเป็นห้องทำงานของมารดา สายสมรถูกเรียกตัว มาสอบสวนถึงเหตุการณ์ทั้งหมด ก่อนจะถูกทำความเรื่องประวัติการศึกษา อันตั้งมานับตั้งแต่ปีแรกจนถึงปัจจุบัน

“ในหล้านี้ใครจะเรียนเก่งเท่าเธอเห็นจะไม่มีแล้ว ยายสวย” คุณพิสมัย ใช้คำพูดประชดหลังสำรวจหนังสือแสดงผลการศึกษาในแต่ละภาคเรียน ของผู้เป็นบุตรสาว “เรียนจะครบสี่ปีเข้าไปแล้วแต่ยังไม่จบไม่สิ้นกับรายวิชา ปีแรก นี่หรือเปล่าคือความภาคภูมิใจที่เธอเอากลับมาให้ฉัน!”

สายสมรนั่งบนเบาะฝั่งตรงข้าม ตามองเล็บสีแดงงาวัลย์ที่หล่อน เพิ่งบรรจุทามาไม่กี่วันนี้

“ก็มันยากนี่คะคุณแม่” หล่อนอ้าง “ปวดหัวไปหมด ที่ปรึกษา ก็ไม่เห็นจะช่วยได้”

“ก็เธอทำตัวน่ารักนักนี่ ฉันได้ข่าวมาจากบรรดาลูกสาวของพวก คุณนายทั้งหลายว่าเธอชอบไปหาเรื่องวิวาทกับใครไม่เว้นแต่ละวัน”

“แหม มันคงจะพูดแต่เรื่องทุเรศของสวยให้ฟังกัน ที่พวกมันทำเลว บ้างมันเคยคุยให้ฟังหรือเปล่า”

“ก็เพื่อนพ้องเธอไม่มีสักคน ถ้ามจริงเถอะยายสวย สมาคมเนี่ย เธอไม่เป็นกับเขาบ้างเลยเธอ” คุณพิสมัยโยนผลการเรียนใส่หน้าสายสมร ขณะที่บุตรสาวเบี่ยงหลบแทบไม่ทัน “กลับมาคราวนี้ฉันจะไม่ปล่อยให้เธอ ทำตัวทุเรศทุรังแบบนั้นอีกแล้ว!”

สายสมรเบะปาก ไหวไหวรับสนองผู้เป็นแม่ด้วยท่าทางที่ยวน्हัก

“คุณแม่จะให้สวยกลับมาทำอะไรละคะ” แล้วหล่อนก็อ้างสรรพคุณ ของตัวเองอีกว่า “สวยทำอะไรไม่ค่อยเป็นหรือคะ ตอนนี้อยู่มีที่มียกแค่ชั้น มัธยม อ้อ...เรื่องกิจการหนังสือของคุณแม่นะ สวยขอปฏิเสธไว้ก่อนเลย นะคะ”

“ยะ” คุณพิสมัยถอนใจหน้าเหนื่อย “ฉันคงไม่หยิบเธอมาทำ กิจการของฉันต้องพึ่งพินาศหรือแม่คุณ”

“ถ้าฉันสวยขอลาไปนอนคิดก่อนแล้วกันคะว่าสวยจะทำอะไรดี”

“ไม่ต้อง เรื่องนั้นฉันต้องเป็นฝ่ายคิด”

สายสมรชะงัก หล่อนกลัวว่าใจมารดาจะมาไม่ไหน ไม่เชื่อหรือว่าการที่คุณพิสมัยเรียกหล่อนกลับมาเมืองไทยในคราวนี้ มารดาจะยอมให้หล่อนได้ใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายเช่นที่เป็นมาก่อน

“ฉันต้องหาทางกู้หน้าเธอกับฉันให้ได้ เธอรู้มั้ยยายสวย ตอนนั้นเธอกลายเป็นขี้ปากคนในแวดวงของฉัน เธอไม่รู้หรือกว่าฉันต้องอับอายแค่ไหนเวลานักข่าวถามถึงเธอ”

“สวยไม่ใช่นักแสดงเสียหน่อย พวกมันมายุ่งอะไรกับสวย”

“ชื่อของฉันมันใหญ่คับวงการนี้ และทุกคนต้องการจะเห็นฉันล้มแล้วเธอก็เป็นส่วนหนึ่งที่กำลังจะทำให้ฉันต้องเป็นไปตามนั้น”

“โอ้คุณแม่ ก็เลิกทำเสียสิคะ” สายสมรพูดเอาง่ายๆ “คุณแม่เปลี่ยนมาสร้างห้างใหญ่ๆ หรุๆ แบบเมืองนอกยิ่งดีกว่า สวยละซ้อบซอบ”

“อย่ามัวแต่พูดไร้สาระ เธอกลับมาคราวนี้ ถ้าเธอไม่ทำตามคำสั่งของฉันไม่ว่าจะเรื่องใด อย่าหวังเลยว่าเงินในกระเป๋าฉันแม่แค่ลืงเดียวจะกระเด็นใส่มือ!”

น้ำเสียงของมารดาพายุตรสาวลอบกลืนน้ำลายอย่างไม่สะดวกค่อนัก

“แต่คุณแม่...”

เสียงพูดของหล่อนเป็นอันหยุดชะงัก เมื่อเกิดเสียงที่สามดังเข้ามาในห้อง แม่บ้านใหญ่ชื่อมะลินั้นเองที่ก้าวเข้ามาพร้อมสีหน้าเปี่ยมกังวล

“คุณผู้หญิง แยกแล้วละค่ะ”

คุณพิสมัยลุกจากเบาะนั่ง สีหน้าวิตกตามกันแม่เธอจะยังไม่รู้เรื่อง

“คุณพิศवासเรียนสายมาแจ้งให้ทราบค่ะคุณ ตอนนี่คุณนาถเข้าโรงพยาบาลกะทันหันค่ะ”

คุณนาถ สามีของคุณพิศवास หรือผู้มีศักดิ์เป็นน้ำเซยของสายสมร ยังไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา และสายสมรก็ไม่ได้รีบร้อนออกไปจาก

ห้องพร้อมกับมารดา

หล่อนกลับเข้ามาอยู่ในห้องพักผ่อนส่วนตัว ลูกๆ นิ่งๆ กวาดตามองโลกที่แคบลงกว่าเดิมในคฤหาสน์สวยเสมอ

ไม่ว่าหล่อนจะอยู่ที่ไหนในโลก ทุกที่ก็คงจะน่าเบื่อเช่นนี้หากมีมารดาอยู่ร่วม

มะลิเข้ามาในห้องเมื่อชั่วโมงผ่านไป นำอาหารว่างมาให้หล่อน แต่สีหน้าแม่บ้านหญิงก็ยังไม่สู้จะดีนัก

“เกิดอะไรขึ้นกับสามีคุณหน้าเธอป้ามะลิ”

แม่บ้านวัยกลางคนเผยความกังวลให้เห็นผ่านสีหน้าขณะทำหน้าที่เล่า

“คุณหนูพอจะทราบเรื่องกิจการของคุณนาถใช้ไหมคะ”

“อ้อ...ที่ว่าเขาทำหนังนะเธอ”

“ค่ะ คุณนาถเธอก่อตั้งค่ายหนังของเธอเอง แต่ที่รุ่งเรืองไม่นานเท่านั้นแหละค่ะ เห็นว่าหนังเรื่องล่าสุดมีอื้อฉาวทุนเป็นล้าน เธอก็คงเครียดหนัก เห็นว่ากินยานอนหลับเกินขนาด นี่จิตใจจะปลิดวิญญาณตัวเองหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ก็อด...” สายสมรอุทาน ทำหน้ายุ่ง “อายุจะครึ่งคนไปแล้ว ทำไมถึงคิดได้แค่นั้น ครอบครัวยังไงก็มี ทั้งคุณน้าพิศวาสกับลูกชายทั้งคน คิดจะทิ้งกันได้ลง เห็นแก่ตัวดีแท้”

“โธ คุณสวยคะ” มะลิทำหน้าที่อธิบาย คงหวังให้หล่อนเวทนาหน้าเขย “คนเราลองได้เจอกับเรื่องมืดแปดด้าน คงยากนะคะที่จะประคองสติ”

“แล้วนี่อาการเขาเป็นยังไงบ้าง คุณแม่แจ่งกลับมาหรือยัง”

“ยังหอรอกค่ะ แต่อีกประเดี๋ยวก็คงกลับ โรงพยาบาลอยู่ไม่ไกลจากที่นี่”

แล้วประเดี๋ยวของมะลิก็เป็นความจริงไม่ถึงชั่วโมงรถของคุณพิศมายก็แล่นกลับเข้ามา

สายสมรเยี่ยมหน้ามองลงไปด้านล่างจากระเบียงห้องนอน หล่อน

เห็นคุณพิสมัยก้าวลงมาจากรถ ทว่าผู้เป็นแม่มิได้กลับมาเพียงลำพัง

คุณพิศวาส น้ำสาวของหล่อนก็กลับมาด้วย

คุณพิสมัยนำความคืบหน้าเกี่ยวกับเรื่องอาการของผู้เป็นน้องเขย มาแจ้งให้คนในบ้านสวดยเสมอฟังและโล่งใจว่า คุณหนาดได้รับการช่วยชีวิต โดยแพทย์ ตอนนั้นฟื้นชีวิตอันตรายแล้ว

ทว่าเมื่อมนุษย์ผู้หญิงวัยยี่สิบสองปีได้ฟังความเห็นจากมารดา ก็คล้ายจะตกอยู่ในสภาพคนป่วยแทนผู้เป็นหน้าเขยของหล่อน

“ยายสวดย ฉันลองมาคิดดูแล้ว คิดอย่างไรรอบคอบอยู่หลายหน ถึงอย่างไรหนึ่งเรื่องใหม่ของคุณหนาดก็ยังค้างคาอยู่ ฉันจะให้เธอแสดงหนังเรื่องนี้ของคุณหนาด แล้วเรื่องนี้แหละ เธอจะต้องกอบกู้ชื่อเสียงของเธอกับฉัน กลับคืนมาให้ได้ ฉันจะเป็นคนควักกระเป๋าจ่ายทุนให้เอง”

ไม่รู้ว่ามารดาคิดแผนการพิลึกพิลั่นได้อย่างไร แต่แน่นอนว่าสายสมร จำเป็นต้องลุกได้

“ไม่หะคะคุณแม่ สวดยไม่เคยเล่นหนัง หนังไทยสักเรื่องสวดยก็ไม่เคยดู แล้วก็ไม่ได้คิดจะดูด้วย”

“ไม่สลักสำคัญเลย” คุณพิสมัยปรารภแล้วเหยียดยิ้ม “ประสบการณ์ทุเรศๆ ที่ผ่านมาของเธอ ฉันจำเป็นต้องลบล้างมันด้วยวิธีนี้ ฉันจะทำให้ทุกอย่างให้เธอกลายเป็นที่สนใจอีกครั้ง นั่นหมายถึงภาพลักษณ์ที่ดีของวงศ์ตระกูลจะกลับคืนมา ซึ่งตัวเธอก็มีส่วนที่จะต้องแบกรับภาระนี้ด้วย”

ไม่เพียงเท่านั้น คุณพิศวาสยังเป็นอีกเสียงที่ให้การสนับสนุน

“หนูสวดยจะ น่าเชื่อว่าหลานต้องทำได้ ทั้หน้าตารูปปร่างก็งามพร้อม นางเอกคนไหนเวลานี้ก็สู้หนูไม่ได้ หนูสวดย ค่าของของสามีน้ากำลังย่ำแย่ ไม่แคล้วจึง ได้คุณแม่ของหนูเป็นนายทุนให้ ถือว่าเป็นพระคุณเหลือเกินแล้ว แต่ถ้าได้หนูมาช่วยอีกแรง ก็เท่ากับต่อลมหายใจน้ากับสามีนะจะ หนูสวดย”

สายสมรหย่อนสะโพกลงนั่งกับเบาะอีกครั้ง หมดแรงที่จะยืน

“แล้วทำไมต้องเป็นสวयด้วย” หล่อนถามอย่างหงุดหงิดมากกว่าจะกังวล “นางเอกหนังในเมืองไทยก็เห็นมีตั้งมากมาย ทำไมต้องเป็นสวयคะ”
คุณพิสมัยเป็นฝ่ายตอบในข้อนี้

“เพราะตอนนี้ไม่มีนางเอกหน้าไหนยอมเสี่ยงกับคุณนาถอีกแล้วไงล่ะ”
คุณพิสมัยแจงเหตุผลไม่อ้อมค้อม “เมื่อนักแสดงถอนตัว จะหานางเอกใจกว้างสักคนตอนนี้ก็ยากยิ่งกว่างวมเข็ม และที่ฉันเลือกเธอ ก็เพราะว่าเธอติดค้างกับฉันอยู่ นี่คือการรับผิดชอบที่เธอจะต้องชดใช้!”

สายสมรเอียงหน้าพิงมือสวยที่เคลื่อนไหวขึ้นงุ่มขมับ

“แล้วถ้าสวยปฏิเสธล่ะคะ”

“ฉันเชื่อว่าเธอจะไม่มีทางปฏิเสธ” คุณพิสมัยหัวเราะครีမ်ผิตบรพยาภาศ
“เพราะถ้าเธอไม่ทำตามคำสั่งของฉัน และไม่คิดจะกอบกู้หน้าตาและชื่อเสียงวงศ์ตระกูลให้ฉันล่ะก็...”

สายสมรกลืนน้ำลายดังอึกเมื่อมองเห็นอนาคตผ่านดวงตาคมกริบของผู้เป็นแม่

“ก็เชิญกลับไปอยู่อังกฤษ ไปใช้ชีวิตแบบลูกคุณหนูตักยอกตามลำพังแล้วก็อย่าหวังจะได้สแตงค์จากฉันแม่แต่บาทเดียว!”

เสียงหวีดร้องไม่พอใจหรือแม่แต่การบีบน้ำตาเพื่อขอความเห็นใจของสายสมรไม่ส่งผลให้หล่อนรอดพ้นจากคำสั่งได้ ทว่ากลับได้ผลตรงข้ามเป็นคำชื่นชมจากคนเป็นแม่เสียอีก

“ลูกของแม่ร้องไห้สวยมาก ดูลิ ดูหน้าเธอสิ แหม นางฟ้ามาเกิดชัดๆ ที่เดียว นี่แหละนางเอกหนังของแม่”

สายสมรนั่งกลุ่มนอนกลุ่มอยู่สามวันสองคืน แต่ก็ไม่ได้ขี้ขี้เพื่อให้เวลาอันน่ากลัวผ่านไปพรอก หล่อนทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองดูทุเรศที่สุด ด้วยความคืดงายๆ ว่ามารดาจะถีบหล่อนออกจากแผน

แต่เปล่าเลย แม่หล่อนจะยึดเยียดของหวานลงท้องเพื่อแรมมิตน้ำหนัก

แต่ท้ายที่สุดคุณพิสมัยผู้รู้เท่าทันก็ออกคำสั่งให้หล่อนลงไปวิ่งรอบสนาม หลังตีทุกเช้าวันละหลายสิบริบ

หรือแม้แต่การพยายามตัดผมตัวเองให้แว่วแห่วง สุดท้ายผู้เป็นแม่ก็เชิญช่างทำผมมือหนึ่งของวงการมาตัดย้อมเสียใหม่ สายสมรจึงได้ทรงผมสั้นเสมอคอในแบบที่หล่อนแสนเกลียด! ไม่พอเท่านั้น คุณพิสมัยสั่งให้เก็บของมีคมจำพวกกรรไกรและมีดให้พ้นมือหล่อน เพื่อหยุดความลับตบที่หล่อนอาจจะคิดทำกับทรงผมตัวเองอีก

จนล่วงเข้าวันที่สี่...

สายสมรจึงรู้ว่าการพยายามที่ผ่านมานับไม่พັນุญ...

“ยายสวย! คุณนาคให้คนมารับแล้ว เธอจะออกมาจากห้องเองหรือจะให้ฉันไขกุญแจเข้าไปลากเธอออกมา!”

เสียงกำหนดแอกติงจากคุณผู้กำกับหนังดังออกจากความรู้สึกอันแสนหน่ายของเขา ก็ว่าที่นางเอกหน้าใหม่ผู้มาจาก ‘เส้นสาย’ นั้นละ หล่อนลำแดงเดชนับแต่หน้าที่แรกเมื่อเดินเข้าสู่ฉากจำลองในโรงถ่าย

“สามชั่วโมงเข้าไปแล้ว”

บุรุษวัยสามสิบห้า ผู้นั่งอยู่เบื้องหลังกลุ่มกล้องและทีมงานฝ่ายฉากปรารภกับหนุ่มอ่อนแออีกคนพลางถอนใจอย่างหนัก

“ฉันไม่คิดว่าเธอคนนี้จะป็นนางเอกของฉันได้”

เขามั่นใจในแบบที่คิด และถือเอาประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมาตัดสินอนาคตนางเอกหนึ่งคนใหม่อย่างอิตหนาระอานัก

หนุ่มอ่อนแอซึ่งได้ยื่น ‘ผู้กำกับหนังมือฉกาจ’ ของบิดาบนเปรยเป็นทำนองปฏิเสธ ใบหน้าของหนุ่มกั้นแดงก็แทบจะหาเหตุผลไม่เจอเสียแล้ว

“ตะ... โถคุณซัชชะก็ พุดเป็นเล่นไปได้ชะอะ” ปัญญา หนุ่มวัยสิบแปด ผู้เป็นทายาทคนเดียวของคุณนาคีร์รอันแก่งต่างให้สายสมรโดยพลัน “พี่สวยเธอออกจะดูดีดูดี สวยสมนางเอกทีเดียว ดูซิชะคุณซัช”

“สวยนะสวยสมชื่อ” ชัชวาลเห็นด้วยในเรื่องนั้น แต่ก็ไม่วายถอนใจ
เหน้อยหน่าย “แต่การแสดงของเธอ ฉันคิดว่าเธอจะพาเราไปไม่รอด”

“อื้อย แหมม ตัดสินกันแบบนี้เชียวนะหรือฮะ” ปัญญาถามหน้าเสียว

“แค่ถ่ายภาพหนึ่งเธอยังดูไม่เป็นงานเลย นายก็เห็นนี่ปัญญา”

จริงอย่างที่ชัชวาลพูด แต่ปัญญากลับไม่กล้าแสดงความเห็นพ้องไป
อีกคน เพราะคนหนุ่มมีเจตนาเพียงอย่างเดียวคือช่วยกิจการของบิดาและ
ครอบครัวตามแผน ถึงอย่างไรเสีย ปัญญา ก็จะไม่ยอมให้ชัชวาลปฏิเสธ
งานนี้ รวมทั้งปฏิเสธลูกพี่ลูกน้องตัวเองอย่างสายสมรได้

หลังจากผ่านพ้นช่วงเวลา ‘เทสต์’ หน้ากลิ้งแล้ว ชัชวาลสั่งปัญญา
ให้ตามสายสมรไปคุยกับเขาที่ห้องประชุม ชัชวาลดูมีสีหน้าเคร่งเครียด

ปัญญาตามชัชวาลและสาวสวยผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องเข้าไปในห้อง
ใจเต้นรนแรงราวได้ยินเสียงเพลงลีลาศสนั่นโถง แต่ใจเขาไม่สุนทรีย์ปานนั้น

“ผมขอพูดแบบตรงไปตรงมาเลยนะคุณสวย” ชัชวาลพูดไปตาม
เนื้อผ้า “คุณไม่เหมาะสมกับการมาเล่นหนัง ผมมองไม่เห็นทักษะของคุณ
ไม่ว่าจะเป็นการแสดงสีหน้าในแต่ละอารมณ์ คุณทำไม่ได้ พูดตรงๆ นะ
ไม่ถูกใจผมเลย”

ล่าคอบัญญาแห่งผาก มันรู้สึกแห่งแล้งลงไปถึงกระเพาะอาหาร
กลัวเหลือเกินว่าสายสมรจะปรี่ดากับผลการตัดสินนั้น

แล้วสิ่งที่เขากลัวก็เป็นความจริง

“ขอบคุณนะคะที่บอกความจริง ไม่เสแสร้งชมฉันว่าฉันจะเล่นหนัง
ได้เหมือนใครบางคน” สายสมรเหลือบตาเขียวมาทางปัญญา หนุ่มอ่อนแอั้น
ก็ได้แต่เบี่ยงหน้าหนีขณะที่ฝ่ามือเริ่มขึ้นเหงื่อ

ก็เข้าแผนหล่อนแล้วนี่ หล่อนอยากให้เห็นผลการแคสต์ออกมาเป็นแบบนี้
อยู่แล้ว!

“ฉันสวยกลับเลยนะคะ เสียเวลาคุณชัชเปล่าๆ”

ใจของปัญญาแทบตึงลงถึงพรมห้อง ขณะที่หล่อนลุกขึ้นอย่างเร็ว

เพื่อหวังจะก้าวออกไป ไม่นั่นที่บัญญัติจะได้เปิดปากส่งเสียงห้ามสายสมร
เสียงของชัชวาลกลับสกัดการกระทำของหล่อนไว้เสียก่อน

“แต่ผมยังไม่ได้พูดว่าผมถอดใจไปจากคุณนี่ กรุณาหันกลับมา
ลงที่เดิมด้วยครับ”

สายสมรหันกลับไปเขม่นมอง “อะไรของคุณคะ คุณก็เห็นว่าฉันเล่น
ไม่ได้”

“ผมเห็นแค่ตอนนี้” อีกฝ่ายตอบหน้ายิ้ม “แต่ผมไม่เชื่อว่าผู้หญิง
แบบคุณจะเล่นหนังไม่ได้...เอาเข้าจริงแล้วผมพอจะรู้ว่าคุณเองก็ไม่ได้อยาก
รับเล่นหนังเรื่องนี้หรอก บางทีคุณอาจประชดผม ทั้งที่รู้ว่านี่คือใบสั่งจาก
คุณพิสมัย”

“นี่ย่าบอกนะว่าคุณก็ได้ใบสั่งมาเหมือนกัน!” สายสมรเริ่มขึ้นเสียง
“เฮอะ ที่ได้ยินมาว่าคุณทำงานแบบผู้กำกับมืออาชีพฉันคงได้ยินมาผิดสินะ”

“ไม่ผิดหรอกครับคุณสวย” ชัชวาลตอบอย่างมั่นใจ “เพราะหนังเรื่องนี้
มีคุณนางผู้เป็นสหายรุ่นพี่ของผมเป็นผู้อำนวยการ เขาหวังไว้มากกว่าจะได้ทำ
และต้องประสบความสำเร็จ ผมเองในฐานะรุ่นน้องก็ยิ่งต้องเห็นใจเขา
ที่เขาต้องผ่านเรื่องเลวร้ายในวงการมามาก และตอนนี้...ผมกำลังทำเพื่อเขา
อยู่ ไม่ได้ทำเพื่อใคร”

“แต่ฉันเล่นหนังไม่ได้!”

“ปัญญา” ชัชวาลเรียกให้หนุ่มอ่อนแอ้นยืนสะดุ้ง “พระเอกใหม่ของเรา
มาถึงแล้วหรือยัง”

“อะ...เอ่อ มาแล้วอะ เพิ่งเดินสวนกันเมื่อกี้” ปัญญาตั้งหลักไม่ถูก
เสียงของเขาจึงสั้นและติดขัดไปทั้งประโยค

“ดีแล้ว ถ้าঁนั้นนายช่วยพานางเอกของเราไปเปลี่ยนชุดทีนะ แล้ว
บอกให้ฝ่ายฉากเตรียมพร้อมด้วย เทสต์ต่อไปฉันจะให้พระ-นางเข้าบทรัก
กันละ”

สายสมรเป็นคนเดียวในห้องที่ได้แต่ยืนนิ่งอ้นอ้าปากค้างอยู่อย่างนั้น

“เชิญรับคุณสวย อย่าไอ้เอ้กับผม” ชัชวาลขยับสูทก่อนลุกจากโต๊ะ
“ให้มันรู้ไปสิว่าผู้กำกับอย่างผมจะเปลี่ยนไม้แข็งให้เป็นไม้อ่อนไม่ได้”

สายสมรจนตรอกไม่มีทางเลือก

ว่าไปแล้วหล่อนไม่มีทางเลือกด้วยซ้ำไป แม้แต่ชัชวาลที่หล่อนคิดว่า
เขาน่าจะเซ็ดขยาตพฤติกรรมไม่เอาไหนของหล่อนที่แสดงไปนั้น ทีมงาน
หลายคนยังสายหน้าอย่างระอา ทั้งที่ลอบทำและปรากฏให้เห็น แต่เพราะ
ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคุณนาถกรรมังที่ค้ำคอ! ทำให้หล่อนสลัด
แผนการของมารดาไม่พันตัวเสียที

หล่อนหลบเข้ามาพักในห้องรับรอง ในนี้เงียบสงบจนชวนให้อายาก
หลับสักงีบ เมื่อเอนหลังพิงโซฟาตัวใหญ่ เกือบจะเคลิ้มหลับลงไปแล้ว หาก
ไม่มีเสียงใครอีกคนเรียกหล่อนให้ผวาเสียก่อน

“นี่หรือคือคุณสวย...สายสมร สวยเสมอ”

สายสมรสะดุ้งหยัดหลังตรง ก่อนหันไปทางต้นเสียงผู้นั่งอยู่อีกมุม
ห้อง เมื่อครู่นี้หล่อนไม่ทันได้เห็นว่าเขาก็อยู่ในห้องนี้ ทว่าต้นเหตุของความ
ตกใจอีกอย่าง...ไม่ใช่แค่รู้ว่ามียุอีกคนนั่งอยู่ร่วมห้อง

แต่เพราะบุรุษหน้าหยกผู้นั่งอยู่ตรงนั้น เพียงเห็นราวๆ ในมุมสลัว
ยังโดดเด่นจับตา ราวกับเทพบุตรจุติลงมาล้นคลอนหัวใจสาวให้ไหวสั่น
ตั้งแต่แรกพบ ในชั่วขณะจิตหล่อนนั่งอันไปจนครู่!

‘หล่อ...รูปหล่อเหลือเกิน’ สายสมรแทบจะเก็บรอยยิ้มเปลือยผล
ของตัวเองไว้ไม่ได้ แต่นิสัยทะนงอันเป็นกมลสันดานนั้นยังทำหน้าที่ของมัน
ได้ดี หล่อนจึงได้แต่นิ่งอยู่แบบนั้น รอให้หนุ่มรูปงามเจ้าของใบหน้าหล่อเหลา
และรูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณขาวเหลืองละเอียดลอบแบบฉบับลูกหลาน
ผู้ดีเท่าแดงลุกขึ้นจากเบาะนั่งและเดินตรงมาที่หล่อน บุรุษสัณฐานเช่นนี้
กรรมังที่สมควรจะเรียกอย่างยกย่องว่า ‘พระเอก’

‘คุณพระ...ยิ่งเห็นใกล้ๆ ยิ่งหล่อ’

สายสมรลืมนั่งบัลลังก์ กระทบเขามานั่งตรงหน้าเสียแล้ว จนได้เห็น

รอยยิ้มขบขันจากเขาส่งมา หล่อนก็พลันคুমสติอย่างรีบร้อน ส่งผลให้ท่าทาง
ประดักประเดิดเปิดเผยออกไปอีก

“ผมขอโทษที่รบกวนเวลาพักของคุณนะครับ คุณสบายสมร”

“อะ...เอ่อ ไม่เป็นไร...ค่ะ”

หล่อนไม่เคยใช้ทางเสียงอย่างสุภาพกับใครถ้าจำไม่ผิด...แต่สำหรับ
ชายคนนี้ ผู้สามารถดึงพลังอำนาจแห่งคุณงามความดีของหล่อนออกมาได้
เขาช่างประเสริฐแท้

“เอ่อ...เรียกฉันว่าสวยก็ได้” หล่อนพยายามคুমเสียงพูดไม่ให้สั้น
เท่าจิ้งหะที่ใจเต้น “แล้ว...คุณคือ”

“ตีวาคับ...คุณเรียกผมว่าคิกี้ได้” เขาตอบด้วยรอยยิ้มเยิ้มเสน่ห์

“เด็ดฉายภาพยนตร์และคุณช้ชวาลให้เกียรติทาบทามผมมาเล่นหนัง
ร่วมกับคุณ และหากนี่เป็นพรหมลิขิต คือโชคชะตาของผม หวังเหลือเกิน
ว่าผมจะได้เป็น ‘พระเอกคนแรก’ ของคุณ...ยินดีที่ได้รู้จักนะครับคุณสวย
...คุณช่างสวยสมชื่อจริงๆ”

๒

หล่อนไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน

สายสมรรำพึงอย่างรุ่มรวยใจขณะนอนพลิกตัวอย่างซัดเซบนเตียง
หลังใหญ่ ภาพว่าที่พระเอกหนุ่มคนนั้นยังตามหลอนใจจนถึงบ้าน ตาม
เข้ามายังห้องนอน และหมอนกอดไวยาวก็กลายเป็นภาพใบหน้าของศิवा
แทรกซ้อน จนพาให้หล่อนหน้าแดงเสมือนคนจับไข้

“คุณหนูคะ เปิดประตูให้มะลิทีคะ ของว่างนะคะคุณสวย”

“ไม่เอา!” หล่อนตะเบ็งตอบไป “ตึกตื่นปานนี้แล้ว เอาไปให้พี่นเลยนะ”

แล้วสายสมรก็กลับมาอยู่ในวงค์อีกครั้ง

“คุณคิ...โอ้ว...มายพริษฐ์”

หญิงสาวพลิกตัวกระวนกระวายอย่างมีใครหลับตา ภาวนาขอให้
พรุ่งนี้ดำเนินมาถึงเสียที

“คุณมาจากไหนกันนะ” หล่อนเพื่อรำพัน นอนกอดหมอนอิงพลง
ไ้หน้าภูไท “อ้าย”

นี่กระมังที่เขาเรียกกันว่า ‘รักแรกพบ’ สายสมรไม่เคยรู้สึกแบบนี้

กับใครมาก่อน ตลอดเวลาที่หล่อนอยู่อังกฤษ มนุษย์ผิวขาวผมแดง ตัวสูงใหญ่ดูคล้ายหมีขาวพรรคั้น หล่อนไม่เคยนึกหลงใหลสักคนเดียว พวกเขาดูคล้ายกับหุ่นหมีขาวโบราณรูปร่างบึกบึน น่ากลัวมากกว่าจะน่าเคลิบเคลิ้มตามความรู้สึก

แต่ศิลา...ชายผู้มีใบหน้าขาวเหลืองเนียนละเอียด หมดจดังดงามราวรูปวาด ผิวพรรณเปล่งปลั่งมีราศีผู้นั้น หากสายสมรเคยดูละครเย่เกลักครั้งในชีวิต หล่อนคงเทียบเขาได้กับพระเอกลิเกผู้เรียกเสียงเกรียวกราวจากแม่ยก

หล่อนระริกกระริไม่สร้าง ทั้งดีดดีนอยู่บนเตียงกระทั่งพลิกตัวพลิกจนเกินขอบเตียงเท่านั้น ร่างเพรียวก็หล่นตู่บลงพื้น ทว่าความสุขนั้นหนอให้ไม่รู้เลยว่าความเจ็บปวดเป็นอย่างไร

“พรงนี้ฉันจะไปพบคุณอีก” รอยยิ้มเพ้อพกยังคงค้างอยู่บนหน้า “และฉันจะเล่นหนังเรื่องนี้กับคุณให้ได้ ยากเย็นแค่ไหนฉันก็จะเล่น”

ภายในห้องพักฟื้นของโรงพยาบาล ยามวิกาลค่อนข้างเงียบสงบ ผู้อยู่ในความดูแลของแพทย์ปรือตาขึ้นกลางดึก เขาไม่รู้สึกละดกภัยลักนิตเมื่อพบว่าตนเองยังไม่ล่งลับไปจากโลก

ปัญญา ลูกชายคนเดียวของเขาหลับสนิทอยู่ที่ม้านั่ง เสียงกรนเบาๆ ทำให้คุณนาถผู้บิดาน้ำตาลอมน้ำ เขานั้นเองคือผู้ที่สร้างความเดือดร้อนให้ใครหลายคน ไม่เว้นแม้แต่คนที่รักเขามากที่สุดเช่นคนในครอบครัว

คุณนาถลืมตาอยู่เนิ่นนาน ใครจะหลับก็ปิดตาไม่ลง ชายวัยสี่สิบเศษหัวน้ใจเมื่อตนเองไปไม่ถึงยมโลก แม้อีกใจหนึ่งจะโทษตัวเองว่าทั้งทุกอย่างเพื่อหนีเอาตัวรอด สร้างหนี้สินไว้มากมายให้ภรรยากับลูกชายสะสาง ช่างเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดและเลวร้ายเหลือเกิน

แต่ในเมื่อความฝันของเขามีตสนิท เขาจะอย่างไรได้

คุณนาถใช้เวลาคืนนั้นทบทวนทุกอย่างที่ผ่านมา เขาเสียดายความฝัน

ที่ล้มสลาย เขาอยากทำหน้าที่ให้มีชื่อเสียงและรายได้เป็นกอบเป็นกำ ทว่าเขาทำไม่ได้

จนเวลาข้ามผ่านไปสู่วันใหม่ ก่อนคุณนาถจะหลับตาลงได้เพราะความเหนื่อยล้า คำพูดของชัชวาล ศิษย์น้องรักผู้มีความสามารถทางการกำกับภาพยนตร์ เสียงของชายคนนั้นหวนเข้ามาให้นึกถึง กล่อมขวัญก่อนที่ดวงตาบุรุษจะปิดลงเพื่อก้าวไปสู่ความฝันที่ดีและมีความหวังอีกครั้ง

‘ที่ต้องเดินต่อไปนะพี่นาถ มีผมอยู่ทั้งคน ผมลงมาช่วยที่เต็มตัวถึงอย่างไรเราสองคนก็ต้องมีหนังเรื่องต่อไปให้ทำด้วยกันอีก พี่ต้องมั่นใจและมีหวัง ไม่ใช่เพื่อใคร เพื่อความฝันของพี่และครอบครัวของพี่เอง’

คุณนาถหลับตาลงได้อีกครั้งเพราะคำพูดของชัชวาล สู้ฝันดีที่เขาปรารถนา ภาพความรุ่งโรจน์ในนิทราที่เขาต้องการจะไปถึง

ทว่าฝันดีของเขาดำเนินไปได้ไม่นาน รุ่งเช้า โลกแห่งความจริงปลุกให้เขาได้พบกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันที่บั่นทอนความหวังและความฝันอีกครั้ง

“คุณพ่อยังไม่ตื่น ขอร้องเถอะซะ”

คุณนาถยังตื่นไม่เต็มตา กลับได้ยินเสียงหวานของลูกชายวิงวอนใครสักคน ซึ่งคุณนาถก็เดาได้ไม่ยากนัก

“ลื้อจะขอร้องเอาอะไรอะ!” เสียงกร้าวของเจ้าหน่พ้าให้คนป่วยตัวเย็นลงอย่างฉับพลัน “อ้าวจะเข้าไปดูหน้าไอ้ลูกหนี่สมองนิ่มที่มันคิดจะหนีหนีไปยมโลกเสียหน่อย”

“ได้โปรดเถอะซะ เห็นใจเราด้วย”

ปัญญาถูกปลายด้ามตะพดจากชายร่างท้วมยันให้พ้นทาง ถอยมานั่งห่อไหล่อย่างร้อนใจบนเบาะนั่ง

“คุณทรัพย์” คุณนาถพยายามลุกขึ้นอย่างลำบาก ความรู้สึกเจ็บแปลบนั้นแล่นปลาบไปทั่วกายสูงใหญ่ แต่ยังไม่ทันจะลุกนั่งหรือได้ยกมือไหว้เจ้าหน่พ้าใหญ่ กลับถูกปลายด้ามตะพดของอีกฝ่ายดันให้นอนลงไป

เสียก่อน

“ไม่ต้องลืกลูกมาหรอก” นายทรัพย์เอ่ยเสียงกร้าวพร้อมกับหัวเราะขรม มหาเศรษฐีผู้นี้คือผู้ให้กำเนิดกิจการทำหนังของคุณนาถนับตั้งแต่แรกเริ่มในฐานะนายทุน “คิดจะหนีหนีอ้าวด้วยการหาที่ตาย ไม่น่า...ไม่น่าใช้ความคิดของคนฉลาดอย่างลือเลยสักนิด”

เสียงหัวเราะเยาะหยันของนายทรัพย์เหมือนมือหยาบอำมหิตที่เข้ามาบีบหัวใจผู้สบเคราะห์ให้เจ็บปวด

“แต่จะว่าไปแล้ว อย่างลือคงไม่เรียกว่าฉลาดกระมัง ทำหนังก็เรื่องก็เจ๋ง นักแสดงหนีหน้ากันเป็นแถว มีหน้าซ้ำยังคิดจะหนีหนีอ้าวไปลงนรกเสียอีก วะ! หนีของอ้วคงเหลือเป็นฝุ่นแล้วใช่ไหม เงินต้นยังได้ไม่ถึงครึ่งดอกเบีย้อ้วก็คงไม่ได้แตะ อย่างนี้ลือคงจะถึงคราวต้อง...”

รอยยิ้มหยันบนใบหน้าของนายทรัพย์จางลงอย่างชวนให้อีกคนใจหาย

“ถึงคราวที่ลือจะต้อง ‘ล้มละลาย’ กันแล้วสินะ!”

ด้วยความตกใจนั้นแทบส่งให้คุณนาถลิ้มอาการเหน้อยล้าจนสิ้น เขาหยัดกายลุกอย่างทุลักทุเลเพื่อประคองสองมือขึ้นพนมไหว้เจ้าหนี้

“อย่าทำแบบนี้กับผมเลยครับคุณทรัพย์ ผมยืนยันว่าผมจะหาเงินมาคืนคุณให้ครบทั้งต้นทั้งดอก ไม่ช้าไม่นานนี้แน่ละครับ”

คุณนาถรำ่าให้ เขาไม่รู้ตัวทรอกว่าตนเองสิ้นแล้วซึ่งศักดิ์ศรีของความเป็นคน เพราะความผันแน่ๆ ที่เดียวที่ทำให้เขากลายเป็นที่เสื่อมศรัทธาของใครหลาย ๆ คน

“แล้วหน้าอย่างลือจะหาใครมาทำเงินให้หนังของลือล่ะวะ!”

“ขอเวลาผมแค่สามเดือน แค่สามเดือนเท่านั้น”

“ไม่ได้! มันนานเกินไป”

“ตะ...ถ้าเช่นนั้นที่สองเดือน” คนต่อรองละล่ำละลัก มือที่พนมอยู่นั้นสิ้นไหว “ได้โปรดเถอะครับ ที่งานของผมยังมี นักแสดงผมก็หาได้แล้ว

ผมรับรองว่าหนังเรื่องนี้ คุณทรัพย์สินจะได้เงินคืนครบทุกบาททั้งต้นทั้งดอก”

นายทรัพย์สินกับพรรคพวกหัวเราะขรม พลังถามอีกฝ่ายกลับด้วยสำเนียงแบบสมเพช

“แล้วจะมีดารานำไหนในประเทศนี้วะ ที่จะยอมลดตัวลงมาแจ้งร่วมกับสื่อ!”

ชัชวาลค่อนข้างแปลกใจบางอย่างในตัวสายสมร สิ่งที่ไม่เคยเห็นจากหล่อ่นคือความกระตือรือร้นและความตรงต่อเวลาที่จะมาแคสต์บทในวันถัดมา

นี่ควรจะเป็นนิมิตหมายที่ดีไม่ใช่หรือ

แต่ไหวพริบและสิ่งอื่นอันไม่พลาดกลับพยายามบอกเขาว่าที่หล่อ่นทำทั้งหมดไม่ใช่เรื่อง ‘ปกติ’

หรือว่า...

ช่วงเที่ยงของวันที่สี่ ชัชวาลไม่เห็นวีแววของนักแสดงนำตั้งแต่หลังประกาศพักกอง ที่ห้องรับรองไม่มีคิวและสายสมรอยู่ ห้องอาหารรวมของทีมงานก็ไม่มี แล้วพวกเขาหายไปไหน...

“คุณชัช ทานข้าวลิ่ะ” ปัญญาผู้มาช่วยงานในวันนี้ตรงเข้ามาเรียกเขา คงเพราะเห็นเขากำลังยืนมองหาใครสักคนอยู่ “เหมือนคุณมองหาใคร” แล้วปัญญาก็แสดงท่าทางแบบเดียวกับเขา

“นายพอจะรู้หรือเปล่าว่า พระนางของฉันทอนนี้พวกเขาไปอยู่ที่ไหนกัน”

ปัญญาตอบว่าคนทั้งสองขอตัวไปรับประทานอาหารข้างนอก ซึ่งอาจจะเป็นร้านหรูๆ ที่ไหนสักแห่งในละแวก แต่ชัชวาลกลับไม่เชื่อเช่นนั้น

กิริยาของคิวยังจืดจาง และสายสมรก็ไม่มียศส่วนตัว เพราะคนที่กองเป็นผู้ไปรับส่งหล่อ่นถึงบ้านทุกวัน

“ไม่เป็นไร ฉันเดี๋ยวฉันตามไปที่ห้องอาหาร เชิญนายก่อนเลย”

ชัชวาลใช้ความคิดในเวลาสั้นๆ เขานึกถึงสวนด้านหลังเจ็ดฉายา ภาพยนตร์ แล้วสองเท้าก็ก้าวไปตามลัทธิ จนกระทั่งไปยืนอยู่บริเวณ ส่วนหลังของตึกอย่างรวดเร็วตั้งใจคิด

เขากวาดตามองแวดลุ่มอันร่มรื่น พลันก็เห็นมุมไม้หนาที่บพอที่จะอำพรางร่างของใครสักคนได้ ก่อนได้ยินเสียงจู่ๆ ลอยมาจากทางหนึ่ง เขาถึงกับยิ้มเยาะราวผู้มีชัย เพราะคิดไม่ผิดจริงๆ ผู้กำกับหนุ่มสืบเท้าตรงไป ตามเสียงระริกกระรึ้นนั้น ระหว่างทางบังเอิญได้พบสิ่งมีชีวิตตัวน้อยย่องผ่าน หน้าไปซ้ำๆ เป็นสัตว์สี่เท้าที่ทำให้เขายิ้มกว้างออกมาอย่างมีแผน ชัชวาลคิดว่า ‘มัน’ มาอ้อมไว้อย่างคุ้นเคย แล้วมันก็ได้ส่งเสียงร้องให้แผนของเขาต้อง พินาศ

ชัชวาลตรงเข้าไปหยุดยืนอยู่หลังพุ่มดอกเข็ม ตาคมของบุรุษมอง ลอดช่องไม้พุ่มนั้นจนเห็นภาพของหนุ่มสาวอีกฝั่งอย่างชัดเจน

ติวกำลังประคองมือสวยของสายสมรขึ้นประกบจูมพิต

“ฝ่ามือของคุณสวยช่างหอมเหลือเกิน” ริมฝีปากสีชมพูใสของ เขา ประทับลงซ้ำๆ บนหลังมือขาว “อืม...หวานเสียด้วย”

“คุณก็ยิ้มสวยเกินไป ชมไม่ขาดปากทีเดียว” สายสมรทำเอียงอาย “เราไปฮัฟลัซกันเถอะค่ะ สวยหิวจะแย่แล้ว”

“อะไรกัน” ดวงตาพระเอกหนุ่มปรากฏแววพราวพรายขณะร้อง “ผมกำลังหิว...หิวคุณใจจะขาด”

“ว้าย ทะเลิ่ง!” สายสมรอุทานแต่น้ำเสียงกลับกระรึ้น “พูดอะไรก็ไม่รู้ เดี่ยวใครมาได้ยินเข้า”

“ไม่มีหรอกครับ โลกของผมตอนนี้มีแค่คุณสวยคนเดียว” เขาใช้น้ำเสียงเว้าวอน “นะครับคุณสวย ให้ผมได้สัมผัสผัสชาติที่มุมปากคุณสักครั้ง”

สายสมรหน้าแดง ทำราวกับนั่นคือคำขอแรกจากบุรุษที่หล่อไม่ เคยได้ยินจากปากใครมาก่อน ชัชวาลเห็นสีหน้าเขินอายของหล่อแล้วให้รู้สึก

คลื่นเหียนขึ้นมามากอดมิได้

“นะครับ...ถือเป็นการซ้อมบพระ-นางของเรา และถือว่าเป็นรางวัลที่ผมหลงใหลคุณนั้กหนา”

ซ้ซวาลแทบสำรอกเอามือเข้าออกมาจริง ๆ

“สวยเองก็อยากูู้รรสชาติของจูบแรกเหมือนกันคะ” หล่อนพูดออกไปแบบนั้น ซึ่งจริงเท็จแค่ไหนซ้ซวาลไม่อาจรูู้ แต่ในชั่วขณะจิตนั้นเขากลับคิดเชื่อ เพราะดูท่ากระสันเกินงามของหล่อน เขามองว่าจูมพิตคือปวารณาอันยิ่งยวดที่หล่อนกำลังโยทยา

“ผมจะให้จูบแรกกับคุณ” ติวตาพราว แยมย้มราวพยัคฆ์ที่แฉใจแล้วว่าเหยื่อตรงหน้าติดกับ “ผมจะทำให้จูบแรกของคุณตราตรึง และคุณจะไม่วันลืมผม”

คำของชายผู้หมายใจ หล่อนคงหลงละเลิงอยู่ในบทหวานล้อมนั้น จนยากจะกลับ ทว่าซ้ซวาลไม่ปล่อยให้วินาทีเข้าบพระ-นางนั้นดำเนินต่อไปท่ามกลางสายตาของเขาแน่

เมี้ยว!

“เฮ้ย!” เสียงของพระเอกหนุ่ม

“ว้าย!” เสียงของนางเอกสาว

และอีกเสียงที่ไม่ได้เปล่งออกมาคือเสียงหัวเราะรำใใจของซ้ซวาล ขณะที่เขาแอบหลบออกมาให้ไกลจากตรงนั้น ทั้งที่ได้ยินเสียงกรีดร้อง วิดว้ายของสาวสวยวุ่นวายอยู่เบื้องหลังเพราะการกระทำของเขานั้นเอง

“ไอ้แมวบ้า! จู๊ๆ ฟุงมาจากไหน แมวผีเฮ้ย!”

ติวตาวดใส่แมวน้อยที่วิ่งหางจุกกัน เขาหัวเสีย ในเวลาเดียวกัน สายสมรก็ถอดรูปหญิงงามภายหลังจากลุกพรวดเพราะตกใจ

“คุณสวยครับ ผมว่ามาต่อกัน...”

“คุณติวาคะ เราออกไปจากที่นี่เถอะคะ” สายสมรมีน้ำเสียงแบบคนที่ยังไม่คลายความผวา “สวยไม่มีอารมณ์แล้วคะ สวยหิว!”

เมื่อพลาดจากรสจวบแรกในชีวิต สายสมรก็พบว่าครึ่งวันหลังของ หล่อนหาสุนทรียให้สรมิได้อีก จนเมื่อกลับถึงคฤหาสน์สวยเสมอ ส่ง กระเป่าถือให้สาวใช้ที่เดินเข้ามารับหน้า เวลานั้นเองคุณพิสมัยผู้มารดาก็ปรากฏสู่ห้องโถง

นำแปลกใจที่ผู้ก้าวตามมารดาออกมาอย่างกระชั้นคือผู้กำกับหนัง เจ้าของใบหน้าไม่เป็นมิตรนั่นเอง

“คุณแม่...คุณซัช” สายสมรแปลกใจที่เห็นซัชवालปรากฏตัวที่นี้ ก่อนที่หล่อนจะกลับมาถึง “เมื่อช่วงบ่ายคุณก็ไม่ได้อยู่ที่สตูดิโอ แล้วคุณ มาทำอะไรที่บ้านฉัน”

หากสายสมรมองไม่ผิดไปนัก หล่อนเห็นรอยยิ้มของซัชवालปรากฏ เพียงมุมปากแบบคนมีแผนพิลึกซ่อนอยู่ ทว่าซัชवालไม่ได้ตอบคำถาม หล่อนแม้สักคำเดียว ไม่แม้จะทักทายด้วยซ้ำ แต่ขอตัวกลับออกไปพร้อม เอ่ยลาคุณพิสมัย

“คุณซัชมาพบแม่เรื่องของเรา นั่นละ” คุณพิสมัยดูมีอารมณ์ไม่พอใจ มากกว่าจะปลื้ม “เขาบอกแม่ว่า เธอทำให้เขาผิดหวัง”

“ไม่จริง!” สายสมรแผดเสียงแหลมได้ หล่อนไม่เห็นด้วยกับคำพูด ของมารดา “สวยก็ทำเต็มที่ของสวยแล้ว คุณซัชไม่ชอบสวยเอง ไทยเค้า เรียกว่าอคติ เขาไม่ยอมให้สวยเล่นหนังของเขาอยู่แล้ว”

สายสมรคิดเข้าทางตัวเองว่าหล่อนแสดงสมบทยาที่ ได้รับดีแล้ว จะยากเย็นอะไรนัก แคบทนางเอกบ้านทุ่งที่สมหวังในรัก มองโลกในแง่ดี และเรียบร้อยประดุจผ้าพับไว้

หล่อนจึงเสียดมารดาไปที่บันได พุ่งนี้ตั้งใจจะรีบไปสตูดิโอเพื่อพบ คิวา หล่อนได้ทราบว่าคุณนาคออกจากโรงพยาบาลแล้ว และเขาก็รอดตัวรับ หล่อนอยู่ที่นั่นตั้งแต่รุ่งเช้า

“เดี๋ยวก่อน” คุณพิสมัยเรียกไว้

ส่งผลให้หล่อนหันกลับไปมองมารดาอย่างเหนียวแน่น

“พรุ่งนี้เธอไม่ต้องไปที่โรงถ่ายแล้ว” คุณพิสมัยพูดเสียงเรียบ “ขึ้นไปพักผ่อนและเตรียมตัวให้พร้อม อีกสามวันเธอต้องออกเดินทาง”

“ออกเดินทาง?” สายสมรสนทน่ห้ “สวยจะต้องไปไหนคะคุณแม่”

ชัชวาลล่องรู้ว่แผนการของเขานั้น คงจะทำให้สายสมรกรีดร้องจนคฤหาสน์ทั้งหลังเป็นอันสะเทือนได้ หล่อนอาจลงไปนอนดิ้นพลา่แบบคุณหนูเอาแต่ใจ ทว่าเขาไม่ทุกข์ร้อนเลยสักนิดเมื่อคิดถึงภาพเหล่านั้น

เพราะรู้ว่าสายสมรไม่ได้เต็มใจจะทำงานให้เขา ที่หล่อนดูกระตือรือร้นจนผิดไปนั้นก็มียู่เหตุผลเดียว หล่อนกำลังหลงใหลใครสักคนราวกับต้องมนตร์มาร และจากภาพที่เขาเห็นด้วยสองตาของตัวเองก็ทำให้เขามั่นใจเหลือเกินว่มารตนนั้นต้องใช้ควาเป็นแน่

แต่ควาเป็นคนที่เขาซึ้งงูและปลุกปั้นมาก่อน ซึ่งแน่นอนเหลือเกินว่ควาย่อมมีใจในการแสดงและคิดถึงความก้าวหน้าของตนเองเป็นหลักที่ผ่านมาแม้ควาจะมีนิสัยเจ้าชู้ประสาชายรูปงาม แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาในการทำงานที่ชวนให้ชัชวาลเป็นกังวล

น่าจะไม่ใช่ปัญหา เขากวณาแบบนั้น

ตรงข้ามกับสายสมรโดยสิ้นเชิง หล่อนไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นนักแสดงสักนิดเดียว หล่อนคือหมากร้ายบนสนาม เส้นสายที่เขาไม่เคยยอมรับไม่ต้องเสียเวลาอ้างถึงวิญญานนักแสดงที่หล่อนไม่มี แคววิญญานของปฤชชนธรรมดาผู้รู้จัก ‘ความรัก’ หล่อนก็ยังไม่ถึง ซึ่งส่งผลในการแสดงของหล่อน กลายเป็นภาพขัดหูขัดตาสำหรับชัชวาลเมื่อปรากฏสู่กล้อง

‘ไม่ว่าใครจะยัดเยียด หยิบเธอใส่พานมาให้ฉันก็ตาม แต่ฉันจะไม่มียวันยอมปล่อยให้ทุกอย่างพังพินาศ ล้มเหลวไปกับผู้หญิงที่มองไม่เห็นฝีมืออย่างเธอแน่!’

เพราะภาพยนตร์เรื่องนี้ชัชวาลทุ่มเทเพื่อคุณนามมากกว่าสิ่งอื่นใด สายสมรจึงเปรียบเสมือนจุดด่างที่เขาคิดจะสลักไส่โดยไม่บอกให้ใครรู้

เมื่อเขาตระหนักแล้วว่า การเขี่ยสายสมรให้พ้นไปจากเส้นทางสายนี้ ไม่มีวันเป็นผล หากหล่อนยังได้รับการสนับสนุนจากนายทุนอย่างคุณพิสมัย เขาก็จำเป็นต้องสร้างแผนการบางอย่างเพื่อชะลอการถ่ายทำหนัง เขารู้ว่า เขายังไม่พร้อมจะแบกรับภาระนี้ ในขณะที่นักแสดงนำหญิงอย่างสายสมรเองก็ยังไม่พร้อม และไม่มีวีแววที่จะพร้อมเลยสักนิด...

เขาขับรถมาพบคุณนาถในช่วงค่ำวันนั้น เป็นการมาเยี่ยมเยียนประสา รุณพีรุณน้อง และนำเรื่องราวของสายสมรมาแบ่งปันให้คนปวยร่วมกลุ่ม

“ผมบอกตามตรงนะพี่นาถ ถ้าไม่ใช่หนังของพี่ ผมไม่รับทำงานนี้แน่ๆ”

ชายวัยสี่สิบเศษนั่งเอนหลังอยู่บนเตียงนอน ผ่อนลมหายใจหนักๆ รวบรวมรู้ว่าชัชวาลกำลังเผชิญอยู่กับอะไร

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนะ แต่กับคนที่ตอนนั้นนอนเบ๊เป็น ผักเน่าแบบผม คงไม่มีคำพูดจากความรู้สึกไหนมากไปกว่าคำขอบคุณ ผมขอขอบคุณที่คุณซึ้งเห็นแก่ผม” คุณนาถซาบซึ้งแก่น้ำใจของชัชวาล เวลานั้น ในความรู้สึกของเขา ชัชวาลไม่ใช่รุณน้องผู้มีฐานะดีต่อยกว่า แต่เขาต่างหาก ที่เป็นฝ่ายขอความช่วยเหลือ

“พี่คงไม่โกรธผมใช่ไหม ที่ผมต้องใช้แผนสยบมารกับหลานสาวของพี่”

คุณนาถยิ้มอย่างคนอ่อนแรง สีหน้าเขาอกไม่ชัดเจนนักว่ารู้สึกอย่างไร แต่คำตอบที่เผยออกมานั้นก็ได้ชัดซึ้งต่อความตั้งใจของอีกคน

“ผมให้สิทธิ์คุณซึ้งเต็มที่ บางทีเพชรเม็ดเล็กๆ อาจต้องใช้เวลาเพื่อเจียรระไนให้ตรงตามก่อนวางจำหน่าย”

ชัชวาลเกือบหัวเราะออกมาเสียเดี๋ยวนั้น พลังคิดในใจว่า... ‘แม่สายสมรของพี่นะหรือคือเพชร?’ ยังมีอีกเรื่องที่คุณนาถไม่รู้ และชัชวาลยังบอกความจริงตอนนั้นไม่ได้ คือเรื่องที่เขาตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า เขาจะต้องมองหานางเอกสำรองคนใหม่มาเทสต์แทนสายสมรในช่วงเวลาที่ส่งหล่อน

ไปเจียรระโน

“ใช้เวลาเท่าไรล่ะครับคุณชัช” คุณนาถถามตาลอย อากาเรเห็น้อย
 ล้าเตือนอีกคนว่าถึงเวลาพักผ่อนของเขาแล้วกระมัง

“หนึ่งเดือนก่อนเปิดกล้อง” ชัชวาลปดตอบ “ผมจะส่งแม่สายสมร
 ดาราเส้นสายของพี่ไปอยู่ในที่ที่เธอสมควรอยู่ คราวนี้ละ หากเธอไม่ทำให้
 ผมเกิดความประทับใจขึ้นบ้าง ผมคงไม่อาจรักชาน้ำใจได้ ผมอยากให้พี่
 เข้าใจผมมากที่สุดหากวันนั้นจะมาถึง”

ในที่สุดผลสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ไม่ได้ซื้อก็วิ่งไปออกที่หนุ่มอ้วนอ้วน
 อย่างปัญญา เสียกริตรี่องแผดในใจหนุ่มวัยสิบแปด เมื่อคุณนาถผู้บิดา
 สั่งให้เขาต้องตามไปดูแลสายสมรตามแผนการของชัชวาลยังพื้นที่ซึ่งห่างไกล
 เกินความชีวิตไลซ์จะดำเนินไปถึง

แต่ปัญญาไม่มีทางขัดคำสั่งของบิดาได้ เพราะใจลึกๆ ของหนุ่ม
 เอาจริงก็รักสงสารพ่อ ถึงแม้จะเวทนาตัวเองที่ต้องไปคอยดูแลลูกพี่ลูกน้อง
 อย่างสายสมร เขาถึงกับภาวนาและขอพรจากคุณพระคุณเจ้าก่อนออก
 เดินทางให้ภารกิจอันหนักหน่วงคราวนี้สัมฤทธิ์ผล

รถตู้คูลานเข้ามาช้าๆ เทียบจอดหน้าตึกของคฤหาสน์สวยเสมอ
 ปัญญาผู้ขับรถมานั้นจิตใจห่อเหี่ยว ไม่กระตือรือร้น นั่งแกว่วรอนางเอก
 กิตติมศักดิ์เสด็จลงจากตึก

“นั่งแหว ถือกระเป่าฉันให้มันดีๆ หน่อย!”

ราวได้ยินเทพธิดาจากนรกขุมลึกสุดเปล่งเสียงออกมาจากในตึก
 ปัญญาจึงเริ่มพนมมืออาราธนาศีล

“ถ้าของใช้ฉันบกพร่องอะไรไปละก็ เดือนหน้าฉันจะกลับมาเล่นงาน
 เธอแน่ๆ! แคน้ำหอมยังลืมนำใส่กระเป่าฉัน บอกแล้วไม่รู้จำ อายุเท่านี้หัวสมอง
 เธอเอาไปใช้กับอะไร”

ในที่สุดนางฟ้ากาลิของปัญญาก็ปรากฏตัวออกสู่น้ำ मुख เวลานั้น

เสียงกลองมโหระทึกดังกึกก้องในใจเขา เห็นเรือนร่างเพรียวบางในชุด กระโปรงสั้นสีแดงล่อกระหิงยืนอยู่ตรงนั้น เขาก้าวขาแทบไม่ออก กว่าจะลงจากรถเพื่อเชื้อเชิญพี่สาวให้ขึ้นรถร่วมคันได้ ปัญญาแทบไม่มีสติเลยว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่

“นี่ตกลงจะพาฉันไปที่ไหน” สายสมรถามด้วยเสียงขุ่นข้องแทนคำ ทักทายที่ควรเป็น “แล้วไหนล่ะ ตาผู้กำกับมือทองของเธอ ปัญญา”

“เอ่อ...คือว่า...” ปัญญารวมสติเพื่อพูดไปตามแผนการที่ชัชวาล แจงไว้ “คุณชัชวาลกับคุณศิวาเดินทางไปรอพี่สวयीที่บ้านญาติของคุณชัช แล้วนะฮะ”

“บ้านญาติ?” หล่อนงง

“ใช่ฮะ คือว่าเราสองคนจะไปพำนักที่นั่นในฐานะญาติกำมะลอของ คนที่นั่นด้วย คุณชัชต้องการปิดบังสถานะที่แท้จริงของคุณ จะให้ใครรู้ ไม่ได้ว่าคุณคือนักแสดงฝึกหัด สถานที่ที่เราจะไป เห็นว่าเป็นบ้านคุณอาแท้ๆ ของคุณชัชนั่นแหละฮะ”

สายสมรยื่นกอดอก ระหว่างที่หล่อนมองสาวใช้สองสามคนหอบ ลัมภาระมหาศาลขึ้นเก็บหลังรถจนตัวรยวบ

“ที่ไหนล่ะ บ้านญาติตาผู้กำกับของเธอเนอะ”

“ลาดชะโดโน่นแหละฮะ” เขาตอบ “อยู่อยุธยา”

“ตาย! อยุธยา!” หล่อนกระแทกเสียง “ซานเมืองนี้ชนบทไม่พอรีถึง ต้องเล่นไปถึงโน่น นี่ฉันกำลังทำอะไรอยู่เนี่ย”

“หรือพี่สวयीจะปฏิเสธเล่าฮะ คุณศิวารอพี่อยู่นะ” ปัญญาตะล่อม ถูจุด “ถ้าเรื่องนี้พี่ไม่เล่น หนูว่าน่าเสียดายแยะ คุณศิวารูปร่างขนาดนั้น เห็นทีจะโด่งดังตั้งแต่เรื่องแรกนี่แหละ”

“ฉันไม่ได้อยากดัง แล้วก็ไม่ได้อยากจะเป็นดาราสีห่น้อย!”

หล่อนพูดจบก็ก้าวผ่านปัญญาเข้าไปนั่งในรถโดยทันที ทั้งให้หนุ่ม อ้วนแอ่นยื่นทำปากขมขมิบ ใจนี้ก็สับสนอย่างหาความสุขไม่ได้ เขารู้หรือ

ที่หล่อรับงานนี้ก็เพราะคิวเท่านั้น

และนั่นเองที่จะเป็นชนวนเหตุของความวุ่นวายนับจากนาทีนี้!